

ČERNÝ DŮM

**STEPHEN
KING**

ČERNÝ DŮM

**PETER
STRAUB**

 Beta
Nakladatelství

Copyright © Stephen King and Peter Straub, 2001
Published by agreement with the author and the author's agents, The Lotts Agency, Ltd.
Original English title: BLACK HOUSE
Translation © Linda Bartošková, 2003
Copyright © for Czech edition Pavel Dobrovský – BETA, s.r.o., 2023
All rights reserved. (Všechna práva vyhrazena.)

ISBN 978-80-7593-427-7

Pro Davida Gernerta a Ralpa Vicinanzu

Vedeš mě na místo, kam nikdy nechodím,
posíláš mi polibky ze zlata,
vložím korunu na tvé kadeře,
všichni pozdravte Královnu světa!

- *THE JAYHAWKS*

PRÁVĚ TADY A TEĎ...

Č Á S T P R V N Í

**VÍTEJTE
V ŽLEBECH**

1 Právě tady a teď, jak říkával jeden dávný přítel, se nacházíme v proměnlivé skutečnosti, kde ani jasný zrak nezaručí dokonalý obraz. Tady: asi sedmdesát metrů vysoko, kde plachtí orlí, nad západní hranicí Wisconsinu, kde zákruty řeky Mississippi tvoří přírodní hranici. Teď: pátek časně ráno uprostřed července, několik málo let po začátku nového století a nového milénia, která se budou ubírat tak nevyzpytatelnými a neznámými zákruty, že i slepý má větší šanci než vy nebo já spatřit to, co leží před námi. Právě tady a teď, těsně po šesté hodině ranní, a slunce visí nízko na čistém východním nebi jako tlustá, sebevědomá žlutobílá koule vstupující jako vždy poprvé do budoucnosti a zanechávající za sebou neustále narůstající minulost, která temní, čím víc se vzdaluje, a činí slepce z nás všech.

Časné slunce se dotýká široké řeky a tvoří na drobných vlnkách měkká zrcátka. Slunce se třpytí na kolejích Burlingtonské severní železnice Santa Fé, která vede mezi břehem řeky a zadními stěnami nevzhledných dvou-podlažních domů stojících podél Okresní silnice 00, které se říká Nailhouse Row, což je nejvzdálenější okraj pohodlného městečka, jež pod námi šplhá do mírného svahu na východ. Zdá se, že život ve Žlebech na chvílku zadržel dech. Nehybný vzduch kolem nás je tak skvěle čistý a příjemný, že by člověk ucítil snad i ředkvičku, kterou někdo míli odtud vytáhl ze země.

Zamíříme k slunci, odplachtíme od řeky a pak pokračujeme nad lesklými kolejemi, dvorky a střechami Nailhouse Row, potom nad řádkou motorek Harley-Davidson zapřených na stojanech. Tyto nepůvabné domky byly postaveny počátkem nedávno skončeného století pro slévače, kadlubáře a baliče zaměstnané v továrně Pederson Nail. Předpokládalo se, že dělníci

si sotva budou stěžovat na nedostatky v ubytování částečně placeném zaměstnavatelem, proto byly domky postaveny co nejlaciněji. (Pederson Nail, který v padesátých letech trpěl častým krvácením, nakonec v roce 1963 vykrvácel definitivně.) Čekající harleye napovídaly, že dělnictvo nahradil nějaký motorkářský gang. Divoký vzhled majitelů motorek, což jsou všichni do jednoho muži s divokými vlasy, plnovousem, pořádným pupkem a s náušnicemi, černými koženými bundami a zcela nedostatečným souborem zubů, by tuto domněnku podpořil. Avšak jako většina domněnek, i tato představuje jen znepokojivou půlku pravdy.

Současní obyvatelé Nailhouse Row, kterým podezíraví starousedlíci začali říkat Hromská pětka, jakmile si motorkáři zabrali domky u řeky, se nedali tak snadno zaškatlukovat. Vykonávali odbornou práci v Pivovaru Kingsland, který stál kousek za městem směrem na jih a jeden blok východně od Mississippi. Když se podíváme napravo, uvidíme „největší karton piv na světě“, nádrže pomalované gigantickými vinětami Kingslandského staroležáku. Muži, kteří bydlí v Nailhouse Row, se seznámili ve studentském kampusu Urbana-Champaign illinoiské univerzity, kde všichni kromě jednoho studovali angličtinu nebo filozofii. (Tou výjimkou byl lékař z univerzitní nemocnice.) Působilo jim ironické potěšení, když je lidé nazývali Hromskou pětkou: to jméno jim připadalo moc pěkné, jako z kresleného seriálu. Sami si říkali „Hegelovský kal“. Tito pánové tvoří zajímavou partu, později se s nimi seznámíme. V této chvíli máme čas pouze na to, abychom si všimli ručně malovaných plakátů přilepených zepředu na několik domů, dvou kandelábrů a několika opuštěných budov. Na plakátech stojí: RYBÁŘI, MĚL BY SES MODLIT KE SVÝMU SMRADLAVÝMU BOHU, ABYCHOM TĚ NECHYTILI MY! PAMATUJ NA AMY!

Z Nailhouse Row běží do příkrého kopce ulice Chase, kterou tvoří řady domů s ošumělými, nenatřenými fasádami neurčité barvy: stojí tu starý hotel Nelson, kde dosud spí několik chudých hostů, hospoda bez vývěsního štítu, špinavý obuvnický krám s pracovními botami Red Wing za upatlanou výlohou, několik dalších pochmurných budov, které ničím nenaznačují, čemu slouží, a vypadají zvláště zamlžené a snově. Ty stavby budí dojem tvorů, které někdo zachránil z temného území na západě a neúspěšně se je pokusil vzkřísit, přestože už byli mrtví. Svým způsobem se jim stalo

něco velmi podobného. Žlutý vodorovný pruh metr nad úrovní chodníku na fasádě hotelu Nelson a půl metru nad chodníkem na vybledlých stěnách posledních dvou domů stojících naproti sobě v příkré ulici je vodoznakem, který po sobě nechala povodeň v roce 1965, kdy se Mississippi vylila z břehů, zatopila železnici a Nailhouse Row a vystoupala až skoro na začátek ulice Chase.

Tam, kde se ulice Chase zvedá nad hladinu povodně a přechází do roviny, tam se také rozšiřuje a mění se v hlavní ulici městečka pod námi, French Landing. Jeho prázdné chodníky lemuje kino Agincourt, potom nálevna Bar & Gril, První farmářská státní banka, Fotografické studio Samuel Stutz (které je zavedeno na maturitní fotografie, svatební obrázky a portréty dětí) a opravdové obchody, žádné strašidelné skořápky: drogerie Benton's Rexall, Spolehlivé železářství, Saturday Night Video, Elegantní oděvy, Schmittovo impérium smíšeného zboží, obchody s elektronikou, časopisy a pohlednicemi, hračkami a sportovním oblečením s nápisy Pivovarníci, Dvojčata, Balírny, Vikingové a Univerzita Wisconsin. Po několika blocích se jméno ulice mění na Lyall Road a domy se rozestoupí a zmenší na přízemní dřevěné stavby, před kterými jsou vývěsky pojišťovacích agentur a cestovních kanceláří. Potom se z ulice stane hlavní silnice, která vede na východ kolem večerky, Síně veteránů Reinholda T. Grauerhammera, velkého obchodu s farmářským náradím, kterému se tu říká u Goltze, a pak už následují jen rovná, ničím nečleněná pole. Jestli vystoupáme v čistounkém vzduchu o dalších třicet metrů výš a pohlédneme na to, co leží pod námi a vpředu, uvidíme karové morény, žleby, oblé kopce zarostlé borovicemi, jílovitá údolí, která nejsou ze země vidět, dokud k nim nepřejdete, meandrující řeky, míle a míle čtvercových polí a městečka – jedno z nich, Centralia, tvoří jen několik domů kolem křižovatky dvou úzkých silnic číslo 35 a 93.

French Landing přímo pod námi vypadá, jako by ho uprostřed noci evakuovali. Po chodnicích nikdo nejde, nikdo se nesklání, aby zastrčil klíč do zámku některého krámků na ulici Chase. Pravoúhlá parkovací stání před obchody jsou prázdná a dodávky se začínou objevovat až za nějakou hodinku, nejdříve po jedné nebo po dvou a potom ve spořádaných řadách. V oknech kanceláří ani skromných domů v okolních ulicích se nesvítlí. O blok dál na sever od Chase, na ulici Sumner, stojí v řadě od západu na východ čtyři stejné domy z červených cihel o dvou podlažích: v jednom je veřejná

knihovna, v druhém ordinace Patricka J. Skardy, místního praktického lékaře, a zároveň zde sídlí Bell a Holland, právnická kancelář o dvou lidech, kterou teď vedou Garland Bell a Julius Holland, synové zakladatelů firmy. V dalším domě sídlí Pohřební ústav Heartfield a syn, který nyní patří obrovskému pohřebnickému řetězci se sídlem v St. Louis, a nakonec místní pošta.

Široká příjezdová cesta na pohodlné parkoviště vzadu odděluje tyto domy od budovy na konci bloku, kde ulice Sumner protíná Třetí ulici. Tento dům je také z červených cihel a má dvě podlaží, ale je delší než jeho nejbližší sousedé. Okna vzadu v patře jsou opatřena nenatřenými železnými mřížemi a dvě ze čtyř aut na parkovišti jsou hlídkové vozy se světelnými majáky na střeše a písmeny FLPO na bocích. Zdá se, že policejní auta a zamřížovaná okna nezapadají do zdejší venkovské idyly – jakýpak zločin se tady může přihodit? Určitě nic vážného, nanejvýš drobná krádež v obchodě, řízení v opilosti a občas hospodská rvačka.

Jakoby na důkaz mírumilovnosti a spořádanosti maloměstského života po Třetí ulici pomalu projíždí červená dodávka, která má na bocích nápis LA RIVIERE HERALD, a ta zastavuje skoro u všech poštovních schráněk, aby řidič mohl dnešní noviny, zabalené do modrého plastového sáčku, zastrčit do šedých plechových válečků se stejnými nápisy. Když dodávka zabočí na ulici Sumner, kde domy místo schránek mají škvíry ve dveřích, řidič prostě hází zabalené noviny ke dveřím. Modré balíčky bouchnou postupně do dveří policejní stanice, pohřebního ústavu a kanceláře s ordinací. Pošta noviny nedostane.

Víte však, že se *svítí* za okny v přízemí policejní stanice. Dveře se otevrou. Ven vyjde vysoký tmavovlasý mládenec v bledě modré služební košili s krátkými rukávy, s pásem šikmo přes prsa a v tmavě modrých kalhotách. Široký opasek a zlatý odznak na hrudníku Bobbyho Dulaca zasvítlí v ranním slunci a všechno, co má na sobě, včetně devítky pověšené na boku, vypadá zbrusu nové, stejně jako sám Bobby Dulac. Sleduje, jak červená dodávka zatáčí na Druhou ulici, a zamračí se na srolované noviny. Štouchne do nich špičkou černé nablýskané boty, skloní se jen natolik, aby bylo znát, že se pokouší skrz obal přečíst titulky. Je zřejmé, že tato technika příliš nefunguje. Bobby se stále mračí, shýbne se až dolů a sebere noviny nečekaně jemně, jako kočka, když stěhuje kotě. Podrží noviny kousek před tělem, rychle se

rozhledne ulicí Sumner, hbitě se narovná a couvne dovnitř. My jsme zatím zvědavě sestoupili níž k tomu zajímavému výjevu, který předvedl policista Dulac, a teď vklouzneme za ním.

Šedá chodba vede kolem neoznačených dveří a nástěnky, na které skoro nic nevisí, až ke dvojím kovovým schodištím. Jedno vede dolů k malé šatně, sprchám a střelnici, to druhé vzhůru do výslechové místnosti a dvěma řadám cel, ve kterých teď nikdo není. Někde blízko mluví rádio tak hlasitě, až se to nehodí pro tak klidné ráno.

Bobby Dulac otevírá neoznačené dveře a vstupuje dovnitř a my za ním, v patách těch naleštěných bot, a už jsme ve služebně, kterou Bobby před chvílí opustil. U stěny napravo stojí řada kartoték, vedle nich odřený dřevěný stůl, na kterém jsou úhledné stohy papírů ve složkách a tranzistorové rádio, zdroj toho nepatřičného hluku. Z nedalekého studia stanice KDCU-AM, „Vašeho hlasu v Žlebech“, chrlí bujaře dryáčnický George Rathbun na plné pecky svou *Balíkovskou baráž*, populární ranní pořad. Dobrák George mluví moc hlasitě na to, že je ráno, i když ho tlumíte, jak chcete. Ten chlap prostě moc řve – patří to k jeho stylu.

Uprostřed stěny přímo naproti nám jsou zasklené dveře, jsou zavřené a mléčné sklo, na kterém je napsáno DALE GILBERTSON, POLICEJNÍ VELITEL, je tmavé. Dale přijde nejdřív za půl hodiny.

V rohu nalevo od nás stojí do pravého úhlu dva kovové stoly, za tím, který je k nám čelem, sedí Tom Lund, světlollasý policista přibližně stejně starý jako jeho parták, jenže nevypadá jako ze škatulky, a pozoruje balíček, který Bobby Dulac svírá dvěma prsty pravé ruky.

„Tak jo,“ říká Lund. „Dobře. Nejnovější dodávka.“

„Ty sis myslel, že k nám Hromská pětka znovu zaskočila na zdvořilostní návštěvu? Tu máš. Já ty blbosti číst nechci.“

Neráčí se na noviny ani podívat a atletickým pohybem zápěstí mrskne čerstvým vydáním *La Riviere Herald* plochým prudkým obloučkem, takže noviny proletí tři metry nad dřevěnou podlahou, pak se otočí vpravo, pak Bobby udělá dlouhý krok a postaví se před dřevěný stůl těsně před tím, než Tom Lund noviny chytí. Bobby se zahledí na dvě jména a různé podrobnosti načmárané na dlouhé tabuli pověšené na stěně za stolem. Bobby Dulac nevypadá spokojeně. Vypadá, jako by chtěl každou chvíli vyletět vzteky z uniformy.

George Rathbun, tlustý a spokojený, ječí ze studia KDCU: „Pane, s tímhle na mě nechodte, jo, a nechte si zkontrolovat recept! Mluvíme tu o stejném zápase? Pane –“

„Možná že Wendell dostal rozum a řekl si, že si dá pohov,“ prohodí Tom Lund.

„Wendell,“ opakuje Bobby. Lund vidí jenom hladký tmavý zátylek jeho hlavy, takže úšklebek, který provedou jeho rty, je zbytečný pohyb, ale on ho stejně udělá.

„Pane, dovolte mi jednu otázku, a fakt upřímně, buďte ke mně poctivej. Fakticky jste včera večer ten zápas *viděl*?“

„Nevěděl jsem, že zrovna Wendell byl tvůj velkej kámoš,“ říká Bobby. „Nevěděl jsem, že ses vůbec dostal tak daleko na jih až do La Riviere. Já si myslel, že když se jdeš rozšoupnout, znamená to pro tebe jedno pivo a partičku kuželek, a teď zjišťuju, že se poflakuješ po vysokoškolském kampusu s novináři. Nejspíš ses spustil i s tou Wisconsinskou krysou, tím chlapem na KWLA. Balíš tak hodně punkaček?“

Pán v rádiu říká, že propásl první odpal, protože musel vyzvednout klu-ka po nějaké speciální konzultaci v kostele, ale pak už mu rozhodně nic neuniklo.

„Říkal jsem, že je *Wendell Green* můj kámoš?“ ptá se Tom Lund. Přes Bobbyho levé rameno vidí první jméno na tabuli. Bezmocně na ně zaměří pohled. „Já jsem ho přece jenom potkal po tom Kinderlingovu případu, a nezdálo se, že by to byl špatný chlap. Vlastně se mi docela líbil. *Vlastně* jsem ho nakonec docela litoval. Chtěl dělat nějaký interview s Hollywoodem a Hollywood se na něho vyflákl.“

Samozřejmě že viděl extra odpaly, říká nešťastný pán, proto ví, že Pokey Reese to krásně sfoukl.

„A pokud jde o tu Wisconsinskou kysu, toho magora bych nepoznal, ani kdybych ho viděl, a podle mě ta takzvaná muzika, co hraje, zní jako nejhorší sračky, co jsem v životě slyšel. Jak vůbec takovej vychrtlej bledej týpek mohl dostat vlastní pořad v rádiu? Na vysokoškolský stanici? Co to asi vypovídá o nádherném univerzitním životě v La Riviere, Bobby? Co to vypovídá o celý naší společnosti? Á, já zapomněl, tobě se ty sračky líbí.“

„Ne, líbí se mi 311 a Korn, a ty seš tak mimo, že nerozeznáš Jonathana Davise od Dee Dee Ramona, ale necháme toho, jo?“ Bobby Dulac se poma-

lu otočí a usměje se na partáka. „Přestaň do mě rejpat.“ Jeho úsměv není nijak příjemný.

„Já že rejpu?“ Tom Lund vykulí oči, aby dal najevo raněnou nevinnost. „Páni, kdo to mrsknul novinama přes celou místnost? Já to teda nebyl.“

„Jestli jsi nikdy neviděl Wisconsinskou krysu, jak ses dozvěděl, jak vypadá?“

„Stejně, jako jsem se dozvěděl, že má pitomou barvu vlasů a propíchnu-
tej nos. Stejně, jako jsem se dozvěděl, že věčně tahá frajerský černý kožený
sako, ve dne v noci, ať je hezky nebo leje.“

Bobby čekal.

„Kromě toho vydává zvuky. Lidský hlasy jsou plný *informací*. Chlápek ti řekne *Vypadá to, že bude hezky*, a přitom ti vyklopí celej svůj život. Chceš vědět ještě něco o tom Krysákovi? Nebyl u zubaře takových šest sedm let. Zuby má na sračku.“

Z ošklivé hranaté betonové budovy KDCU, která stojí vedle pivovaru na ulici Peninsula Drive, z rádia, které Dale Gilbertson daroval policejní stanici dávno předtím, než Tom Lund a Bobby Dulac poprvé oblékli uniformu, se rozléhá patentované vzteklé hulákání starého dobrého spolehlivého George Rathbuna, jeho vášnivý, nesmlouvavý řev, který v okruhu sto mil způsobí, že se snídající farmáři usmějí na manželku a projíždějící tiráci se hlasitě zachechtají.

„Přisáhám, pane, a tohle platí taky mému úplně poslednímu posluchači, kterej se sem dovolal, a každičkýmu z vás tam venku, já vás mám moc rád, na mou duši, mám vás rád, jako moje máma milovala svůj záhon tuřínu, ale jednoho dne se z vás, lidi, ZBLÁZNÍM! Panejo. *Závěr jedenáctý směny, dva auty! Šest-sedm, Červení! Muži na druhé a třetí. Pálkař odpálí krafas do středu pole, Reese vyráží ze třetí, dobrý hod na placku, čistá koncovka, čistá koncovka. I SLEPEJ BY TO ZVLÁDNUL ODPÍSKAT!*“

„Hele, já si myslel, že to byla dobrá koncovka, a to jsem to poslouchal jenom v rádiu,“ říká Tom Lund.

Oba muži vyčkávají a oba to vědí.

„A když už jsme u toho,“ řve nepochybně nejoblíbenější moderátor ve Žlebech, „dovolte mi na tomhle místě *odbočku*, kluci a holky, dovolte mi následující *doporučení*, jo? Všechny sudí na stadionu Miller Park, ne, každého sudího v *Národní lize* vyházejte, a místo nich ať pískají SLEPÍ! A víte co,

přátel? Já vám *zaručuju*, že soudcování by se o šedesát až sedmdesát procent zlepšilo. DEJTE TU PRÁCI TĚM, KTEŘÍ JI ZVLÁDNOU – SLEPEJM!“

Na hladkém obličejí Toma Lunda se objeví úsměv. Ten George Rathbun, páni, ten má ale vyřídilku. Bobby říká: „Takže dobrý, jo?“

Lund s úsměvem vytahuje složené noviny z obalu a rozkládá je na stole. Tvář mu ztuhne. Úsměv se sice nezmenší, ale promění se v kámen. „Ale ne. A sakra.“

„Co?“

Lund neurčitě zamručí a zavrtí hlavou.

„Ježíši. Radši to ani nechci vědět.“ Bobby vrazí ruce do kapes, pak se dokonale narovná, pravačku vyškubne z opasku a přitiskne si ji na oči. „Jsem slepej, jasný? Udělejte ze mě sudího – už nechci být poldou.“

Lund mlčí.

„Je to v titulku? V titulku přes celou stránku? Jak je to zlý?“ Bobby odtahuje ruku z očí a strne s dlaní ve vzduchu.

„No,“ říká mu Lund, „vypadá to, že Wendell pořád ještě nedostal rozum a v žádném případě si nemíní dát pohov. Nechápu, jak jsem mohl říct, že jsem toho grázla měl docela rád.“

„Prober se,“ pošklebuje se Bobby. „Copak ti nikdo neřekl, že policajti stojí na opačný straně barikády než novináři?“

Statný trup Toma Lunda se nakloní nad stůl. Čelo mu rozděluje silná podélná štěrbina podobná jizvě a hladké tváře mu hoří. Namíří na Bobbyho Dulaca prst. „Tohle mě na tobě fakticky *bere*, Bobby. Jak jsi tu dlouho? Pět šest měsíců? Dale mě přijal před čtyřma rokama, a když pak s Hollywoodem nasazovali želízka panu Thornbergovi *Kinderlingovi*, a to byl největší případ v tomhle okrese za posledních nejmíň třicet let, nemohl jsem si přičíst ani kousek k dobru, ale aspoň jsem zatáhl za tu nitku, kterou jsem měl v ruce. Pomohl jsem dát kousek tý skládačky na místo.“

„Jeden kousek,“ upřesní Bobby.

„Připomněl jsem Daleovi tu barmanku v Nálevně a Dale to řekl Hollywoodovi a Hollywood si promluvil s tou holkou, a to byl pořádně velkej kousek. Stačilo to, aby ho zabásli. Tak přestaň se mnou takhle mluvit.“

Bobby Dulac nasadí kající výraz, dokonale falešný. „Promiň, Tome. Myslím, že jsi mě vyřídil a spráskal na hromadu.“ Myslí si však: *Tak máš náskok pár roků a kdysi jsi předal Daleovi nějakou nepatrnou informaci, no*

a co, stejně jsem lepší polda, než jakej kdy budeš ty. A vůbec, jakej hrdina jsi byl včera v noci?

Včera v noci ve čtvrt na dvanáct přiburácel Armand „Frňák“ St. Pierre se svými motorkářskými kamarády z Hromské pětky rovnou z Nailhouse Row, nahrnuli se na policejní stanici a požadovali od tří lidiček, které tam zastihli a kteří měli jeden jako druhý za sebou osmnáctihodinovou směnu, přesné podrobnosti o tom, jak pokračuje případ, který je všechny zajímal nejvíc. Co se sakra děje? A co ta třetí, ta Irma Freneauová? Už ji našli? Mají tihle šašci vůbec něco, nebo si tu jenom vypalují zobáky? Potřebujete pomoct? Frňák řval: Tak z nás udělejte zástupce, my vám pomůžeme, co hrdlo ráčí, a ještě o trochu víc. Jakýsi obr, který se jmenoval Myšák, přikráčel s úsměvem na rtech k Bobbymu Dulacovi a kráčel pořád dál, mohutné břicho proti pivnímu mozolu, dokud Bobby nenarazil zády na kartotéku, načež se ten obr Myšák začal tajuplně vyptávat, zahalen v oparu piva a marihuany, jestli se Bobby někdy namočil do záležitostí jakéhosi gentlemana jménem Jacques Derrida. Když Bobby odpověděl, že o tom gentlemanovi v životě neslyšel, řekl Myšák: „Nekecej, Sherlocku,“ a popošel, aby se podíval na jména na tabuli. Za půl hodiny Frňáka, Myšáka a jejich kumpány vyprovodili, sice nespokojené, bez odznaků zástupců šerifa, ale zpacifikované, a Dale Gilbertson řekl, že musí jít domů a trochu se vyspat, ale Tom by měl zůstat, pro všechny případy. Oba chlapi, kteří měli mít normální noční směnu, si našli výmluvu, proč nemůžou přijít. Bobby řekl, že také zůstane, žádný problém, šéfe, a to je důvod, proč jsme tyto dva muže zastihli na stanici tak brzy ráno.

„Dej mi to,“ říká Bobby Dulac.

Lund zvedá noviny, obrací je a podrží je tak, aby Bobby uviděl text: RYBÁŘ STÁLE DĚSÍ FRENCH LANDING, stojí v titulku nad článkem, který zabírá tři odstavce v levé horní čtvrtině přední strany. Sloupce jsou vytištěny na bledě modrém podkladu a od zbytku stránky je odděluje černý rámeček. Podtitulek, vysázený menším písmem, zní: *Totožnost šíleného vraha je pro policii stále záhadou*. Řádek pod podtitulkem, vyvedený ještě menším písmem, připisuje článek *Wendellu Greenovi, ve spolupráci s redakcí*.

„Rybář,“ říká Bobby. „Hned od začátku je to tvému kamarádovi jasný jako facka. Rybář, Rybář, Rybář. Kdybych se najednou proměnil v patnáctimetrovou opici a začal dupat po barácích, říkal bys mi King Kong?“ Lund

spustí noviny a usměje se. „No jo,“ připustí Bobby, „špatnej příklad. Řekněme, že vyberu pár bank. Nazval bys mě Johnem Dillingerem?“

„No,“ usmívá se Lund ještě víc, „říká se, že Dillingerovo nádobíčko bylo tak obrovský, že ho naložili do zavařovačky v Smithsoniánském institutu. Takže...“

„Přečti mi první větu,“ přeruší ho Bobby.

Tom Lund se podívá dolů a čte: „Jelikož se policii ve French Landingu stále nedaří najít vodítko směřující k totožnosti ďábelského dvojnásobného vraha a sexuálního násilníka, kterému tento reportér přezdívá ‚Rybář‘, šíří se ulicemi malého městečka stále strašidelnější přízraky strachu, zoufalství a podezřívání, a odtud se šíří na farmy a do vesnic po celém okresu French, a tam, kde se objeví, potemní každičkový kousek Žlebů.“

„Přesně to jsme potřebovali,“ zavrčí Bobby. „Ježíši!“ A už je na druhé straně místnosti a naklání se Tomu Lundovi přes rameno a čte první stránku *Heraldu* s rukou na pažbě svého glocku, jako by se chystal rovnou na místě vypálit do novin díru.

„Naše tradiční důvěřivost a dobré sousedské vztahy, náš zvyk být ke všem milý, vstřícný a štědrý (píše Wendell Green, až se mu od redaktorského pera kouří), se každým dnem rozpadají pod zhoubným útokem strašných pocitů. Strach, zoufalství a podezření jsou jedem pro duši každého společenství, malého nebo velkého, protože obrazejí souseda proti sousedovi a dělají ze zdvořilých způsobů hlupáctví.“

Dvě děti byly ohavně zavražděny a jejich pozůstatky byly částečně zkonsumovány. A teď zmizelo třetí dítě. Osmiletá Amy St. Pierrová a sedmiletý Johnny Irkenham se stali obětí vášní jakési zrůdy v lidské podobě. Ani jeden z nich nepozná šťastnou dobu dospívání ani úspěchy dospělosti. Jejich truchlíci rodiče nikdy nepoznají vnoučata, která by hýčkali. Rodiče Amyiných a Johnnyho kamarádů schovávají své děti v bezpečí svých domovů, stejně jako rodiče dětí, které zemřelé neznaly. Výsledkem je, že prázdninové hry a ostatní programy pro děti byly zrušeny prakticky v každém městečku a obci v okrese.

Když sedm dní po smrti Amy St. Pierrové a pouhé tři dny po zmizení Johnnyho Irkenhama zmizela desetiletá Irma Freneauová, trpělivost veřejnosti téměř přetekla. Jak už hlásil náš dopisovatel, dvaapadesátiletého

Merlina Graasheimera, nezaměstnaného farmářského dělníka bez stálého bydliště, ve čtvrtek pozdě večer napadla a zbila neznámá skupina mužů v jedné postranní ulici v Graingeru. K další podobné epizodě došlo v časných ranních hodinách ve čtvrtek ráno, když tři muži, rovněž neznámí, napadli šestatřicetiletého Elvara Praetoriouse, švédského turistu, který cestoval sám a právě spal v parku Leifa Erikssona v La Riviere. Zranění Graasheimera a Praetoriouse si vyžádala jen běžné lékařské ošetření, ale další případy samozvaných strážců zákona skoro jistě skončí vážněji.“

Tom Lund se podívá na další odstavec, kde se popisuje, jak malá Freneauová najednou zmizela z chodníku ulice Chase, a odsune se od stolu.

Bobby Dulac chvíli potichu čte a pak říká: „Tyhle kecy musíš slyšet, Tome. Takhle to končí:

„Kdy Rybář zaútočí znovu?

Protože on znovu zaútočí, přátelé, nemylte se.

A kdy velitel policie z French Landingu, Dale Gilbertson, bude konat svou povinnost a zachrání obyvatele tohoto okresu před odporným řáděním Rybáře a pochopitelným násilím, které vyvolává jeho vlastní nečinnost?“

Bobby Dulac oddusá do středu místnosti. Strašně zrudl. Nadechne se, potom vydechne obrovské množství vzduchu. „Co takhle, až Rybář příště zaútočí,“ říká Bobby, „co takhle prošpikovat Wendellu Greenovi ten povadlej zadek?“

„Já ti rozumím,“ prohodí Tom Lund. „Chápeš toho blbce? Pochopitelné násilí?“ Říká lidem, že je v pořádku, když se vrhnou na každého, kdo se jim nebude pozdávát!“

Bobby namíří ukazovák na Lunda. „Já osobně tohodle chlapa prošpikuju. To *slibuju*. Dostanu ho, živého, nebo mrtvého.“ Pro případ, že by to Lundovi třeba nedošlo, zopakuje: „Osobně.“

Tom Lund, který se moudře rozhodl, že neřekne nahlas to, co mu jako první přišlo na mysl, jen přikývne. Ukazovák na něj stále míří. Tom povídá: „Jestli s tím chceš pomoci, třeba bys měl promluvit s Hollywoodem. Dale neměl štěstí, ale tobě se to třeba povede.“

Bobby jen mávne rukou. „Obejdu se. Dale a já... a ty taky, samozřejmě, my to zvládneme. Ale já osobně dostanu tohodle chlapa. To ti zaručuju.“ Na vteřinu se odmlčí. „Kromě toho šel Hollywood do důchodu, když se sem nastěhoval, nebo jsi zapomněl?“

„Hollywood je na důchod moc mladý,“ namítne Lund. „Ještě když sloužil, byl sotva kluk. Takže ty musíš být teprve ve stadiu plodu.“

A zatímco se společně chechtají, my sklouzneme o blok dál na sever, do Queen Street.

Když se přesuneme o několik bloků na východ, spatříme pod sebou jakousi nízku, rozlehlou stavbu, rozbíhající se ze středové osy, která svou travnatou zahradou, kde tu a tam rostou vysoké duby a javory, zabírá celý blok lemovaný křovinatými živými ploty, jež by potřebovaly pořádně sestříhnout. Očividně jde o jakousi instituci, stavba nejprve připomíná nějakou futuristickou základní školu, ve které jsou jednotlivá křídla třídami beze stěn a v hranaté středové ose se nachází jídelna a kanceláře. Když se snese níž, uslyšíme, že se z několika oken rozléhá bodré hulákání George Rathbuna. Veliké skleněné hlavní dveře se rozrazí a do jasného rána vyjde upravená žena s kočičími brýlemi, v jedné ruce plakát a v druhé roličku lepicí pásky. Okamžitě se obrací a rychlými účelnými pohyby přilepi plakát na dveře. Slunce se odráží od kouřového drahokamu velikosti lískového ořechu na prostředníku její pravé ruky.

Zatímco se na chvilku zastavuje, aby se pokochala svým dílem, nakoukneme jí přes úhledné rameno a uvidíme, že ten plakát oznamuje v oblaku veselých kreslených balonků, že DNES JE JAHODOVÁ SLAVNOST!!! Když se žena vrátí dovnitř, přes sklo nezakryté veselým plakátem zaznamenáme dvě nebo tři složená kolečková křesla. Za křesly vidíme tu ženu, která si své kaštanové vlasy sepnula do umného uzlu na zátylku, jak rázuje na vysokých podpatcích příjemnou halou se světlými dřevěnými židlemi a dřevěnými stoly s pečlivě rozmístěnými časopisy, pak pochoduje kolem jakési prázdné strážnice nebo recepce, jež stojí před pěknou zdí obloženou obyčejným kamenem, až mírným poskokem mizí za leštěnými dveřmi s nápisem WILLIAM MAXTON, ŘEDITEL.

Co je to za školu? Proč je otevřená, proč pořádá slavnosti, když máme polovinu července?

Mohli bychom ji nazvat postgraduální školou, protože ti, kdo tu bydlí, absolvovali už všechna stadia své existence kromě toho posledního, které zde prožívají den za dnem pod ledabylým dohledem pana Williama „Chippera“ Maxtona, ředitele. Toto zde je totiž Maxtonovo zařízení pro péči o staré ob-

čany, kdysi – za nevinnějších časů a před kosmetickými úpravami z osmdesátých let – známé coby Maxtonův pečovatelský domov, který vlastnil a řídil Herbert Maxton, Chipperův otec. Herbert byl slušný, i když nevýrazný muž, který, jak můžeme směle říct, by se zhrozil nad některými věcmi, kterých se dopustil jediný plod jeho slabin. Chipper nikdy nechtěl převzít „rodinnou ohrádku“, jak tomu říkal, zaplněnou „bezzubáky“, „zombiemi“, „pochcávači“ a „uslintanci“, a sotva získal diplom z účetnictví na univerzitě v La Riviere (s tvrdě zaslouženým absolutoriem z vedlejších předmětů, jako je promiskuita, hazardní hry a pivaření), přijal náš chlapec místo v Madisonu ve Wisconsinu, v kanceláři Služeb vnitřních výnosů, a to zejména za účelem získání znalostí, jak nepozorovaně krást z vládního měšce. Pět let u SVV ho naučilo hodně užitečného, ale když následná kariéra na volné noze nesplnila jeho očekávání, vyhověl otcovým stále tišším prosbám a zakotvil na místě plném nemrtvých a uslintaných. S jistým pochmurným uspokojením Chipper uznal, že je to místo sice zoufale neoslavnivé, ale otcův podnik mu aspoň poskytne možnost, jak okrádat klienty i vládu rovným dílem.

Vklouzneme dovnitř velkými skleněnými dveřmi, přesuneme se pěknou halou (přičemž si povšimneme vůně osvěžovače vzduchu prolínající se s pachem čpavku, které jsou cítit ve společných prostorách všech takových zařízení), projdeme dveřmi s Chipperovým jménem a zjistíme, co ta pěkně upravená mladá dáma tady tak brzy dělá.

Za Chipperovými dveřmi se nachází malá místnost bez oken, vybavená stolem, věšákem a malou policí plnou počítačových sjetin, brožur a letáků. Vedle stolu jsou otevřené dveře. Jimi vidíme mnohem větší kancelář, obloženou stejným leštěným dřevem, z jakého jsou ředitelovy dveře, a jsou tam kožená křesla, kávový stůl se skleněnou deskou a pohovka barvy ovesné kaše. Na opačném konci místnosti se rýsuje ohromný stůl zavalený hromadami papíru a tak velice naleštěný, že téměř svítí.

Naše mladá žena, která se jmenuje Rebeka Vilasová, sedí na okraji stolu a nohy má složeny obzvláště umným způsobem. Jedno koleno překrývá druhé a lýtka tvoří dvě pěkně modelované, zhruba rovnoběžné linie táhnoucí se až dolů k trojúhelníkovým špičkám černých lodiček na vysokém podpatku, z nichž jedna ukazuje na čtvrtou a druhá na šestou. Rebeka Vilasová, jak pochopíme, se naaranžovala, aby byla vidět, a zaujala pozici, která má být náležitě oceněna, rozhodně ne námi.